

je vedno više in više do tretje latinske šole. Tam mu je sicer grščina zaprla nadaljno šolanje, odprla pa mu je učiteljišče.

Že od nekdanj je Jožek za duhovskim stanom najbolj čislal učiteljski stan; posebno mu je bila godba všeč. Zato je šel tje.

Oče je bil seveda pobit in žalosten, pa kaj se hoče. Vsi ne morejo grškega znati. Ančika je jokala, ker ne bo postala bratova kuharica. Ljudje so se pa norčevali in trdili, da Jožek še učitelj nikoli ne bo.

Seveda, vi ne veste, s čim se je Jožek vaščanom zameril, pa vam bom sedaj povedal.

Neke nedelje popoldne o počitnicah je prišlo veliko ljudij k županovim v vas. Tudi Jožek je prišel. Tedaj se je Jožku ponudila prilika, da se maščuje nad sovaščani.

Krajinsko ljudstvo kaj rado vrjame prazne vraže in čarovnije. To je porabil Jožek in rekel, da bo kos kruha, ki je na mizi ležal, pod klobuk spravil; in ko bo klobuk potem privzdignil, ne bo nič več kruha videti.

Ljudje so se spogledali, župan pa je moško trdil, da tega Jožek ne zna.

»Pa poskusimo«, pravi ponosno Jožek. »Ali smem vzeti ta kruh?«

»Kajpada«, dovoli župan.

Tedaj vzame Jožek kruh, ga jé, dokler ga je kaj bilo. »Sedaj je že pod klobukom«, kliče presenečenim vaščanom. »Sedaj bom pa še svoj klobuk vzdignil, da boste videli, da ga pod klobukom nič ni.«

In Jožek se smeje odkrije.

To pa je zjezilo župana, ki se je doslej štel za najbolj prebrisanega, da ga tak deček osramoti. Tudi drugi vaščani so bili na Jožka hudi: nobenega prijatelja ni več imel. Jožek je bil pa vesel, da je povrnil vaščanom, ker so se prej norčevali iz njega.

(Konec prihodnjič.)

Tolažba in opomin.

Kaj ti pač srcé mladostno,
Deček mali, že teží,
Da pred sé tako bridkostno
Kalno ti okó strmí?

Kaj naj znači cvetje belo,
Ki v ročici ga držiš?
Stoj, saj cvetje je ovelo —
In zató se ti solzíš!

Kaj bi tožil, če zamrti
Cvet kot prej ti ne duhti,
Pomni raje, kar še v smrti
Ti cvetica govori:

Svoje drážestne dišave
Sem trosila krog in krog,
In mamljive sta vonjave
Polna bila gaj in log.

S svojim čarom vradostila
Mnogo temno sem okó,
V splošno sem veselje klila,
Zdaj pa v vek je vse prošló.

Skrbi, deček da v življenju
Svojem boš kot jaz cvetel,
In da boš v svetá vrvenju
V splošno le radóst živel.

Kakor jaz v vonjavah mičnih,
Ki vedrile so duhá,
Vzcvitaj ti v lastnostih dičnih,
Ki vedó te do nebá.

Ciril Vuga.

V jeseni.